

Kristi Himmelfartsdag 2020, Luk 24, 46-53

Roskilde Domkirke, gradvis genåbning efter CORONA

392 – 252 – 259 – 257 – 11

Gud lad os leve af dit ord som dagligt brød på denne jord.

Amen.

I mere end to måneder har Domkirken her og alle landets andre kirker været lukkede for almindelige gudstjenester og daglige besøg. Det har været nødvendigt for at begrænse corona smitte spredning. Nu er vi takket være dygtige politikere, engagerede sundhedsmedarbejdere og en ansvarlig befolknings fælles indsats nået dertil, at vi igen kan komme i kirke – stadig med afstand imellem os og håndsprit og host i ærmet. Men kirken er åben og vi kan holde gudstjeneste sammen. Det er godt. Ja, det er tæt på at være himmelsk – her på Kristi Himmelfarts dag.

Og lad os så begynde dér, med det himmelske.

I Biblen fortælles det, at da Gud i begyndelsen havde kastet sin kærligheds lys over verden, var det første han skabte himlen.

Han skød en hvælving ind midt i det kaos af vand, der fyldte universet, en hvælving, der skilte vandene under hvælvingen fra vandene over hvælvingen.

Og hvælvingen kaldte han himmel.

Himlen åbnede verden. Med himlen blev der skabt et rum for livet.

Og under himlen skabte Gud så fugle og fisk, planter og dyr og til sidst mennesket.

Vi tænker anderledes om himlen i dag.

Vi ser den ikke som låget på en osteklokke.

Vi ved, at der ikke er vand bag den blå bue.

Men himlen hvælver sig stadig over os.

Atmosfæren, der svøber sig om den runde jord, er fortsat betingelsen for livet her på kloden.

Under atmosfærens himmeltelt er en verden åbnet for planter og dyr og mennesker.

De gamle nordboer forestillede sig, at der midt i verden stod et kæmpe træ, Ask Yggdrasil, livets træ, der holdt himlen på plads og under hvis grene livet kunne udfolde sig.

I den bibelske historie fortælles det også, at Gud plantede et træ, Livets Træ, midt i den verden, han havde skabt under himmelhvælvingen.

Men livet her under den blå bue blev ikke det fri og åbne liv, det skulle have været.

Den kærlighed, som Gud fra begyndelsen havde ladet lyse over verden, fik vi mennesker fordrejet og forvrænget og

formørket, og tilværelsen snørede sig sammen i mistro og misundelse, i begærlighed og magtmisbrug.

Og dog holdt Gud ikke op med at elske sin verden og sine mennesker under himlen.

Det var det evangelium, der kom til verden med Jesus.

Det var det glædelige budskab Jesus satte sit liv ind på at få forkyndt.

Se til markens liljer og himlens fugle, de vokser ubekymret under den blå himmel, de flyver frit under den vældige hvælving. De er Guds skabninger. De vidner om Guds kærlighed til verden, sagde han.

Jesus skabte med sine ord og gerninger en genåbning af tilværelsen, han hævede himlen for folk, der var ved at blive kvalt under mismod og foragt:

mennesker, hvis tilværelse var formørket af sygdom og ulykke,

mennesker, der var ramt af sorg og savn,

mennesker, der havde kludret så grundigt med deres liv, at de ikke kunne skjule det for sig selv og andre,

mennesker, der var stivnet i deres egne fordomme.

Han sagde: I er mere end andre regner jer for, I er mere end

I selv tror, I er Guds enestående og højt elskede mennesker.

Mennesker som Gud har betroet ansvaret for det fantastiske liv, han har skabt under sin himmel.

Mennesker, som Gud aldrig vil glemme og aldrig vil svigte.

Det gælder dig, og det gælder ham og hende ved siden af dig. Også ham og hende du ynker, eller misunder eller foragter – ja selv dem, du hader af et skidt hjerte.

Det budskab kom til at koste ham livet.

Men døden fik ikke gjort det af med ham og hans kærlighed.

Selv på korset bad han for sine bødler:

Tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør.

Dér på Golgatas galgebakke, hvor himlen formørkedes mens man pinte livet af ham, der blev Jesu kors det nye verdenstræ, et nyt livets træ, et træ der genskaber forbindelsen mellem jord og himmel, et træ der holder himlen oppe, og skaffer mennesker livsrum.

Det åbenbarede sig for disciplene, da de kom til hans grav påskemorgen og fandt den tom, og da han bagefter viste sig for dem, velsignede dem og betroede dem den opgave at være hans vidner i verden.

Det glædelige budskab om Guds grænsesprængende kærlighed skulle ikke gå i glemme og forsvinde med Jesu død, opstandelse og himmelfart, tværtimod skulle historien

nu udbredes til verdens ende til trøst og oprejsning for alle mennesker.

Jesus indskærper i evangeliet her på Kristi Himmelfartsdag disciplene, hvad det er, de skal være vidner om. De skal prædike omvendelse til syndernes forladelse. Det er det budskab, han sender dem af sted med.

Ingen kunne være bedre egnede til den opgave det end netop dem. For om ikke før, så havde påskens begivenheder konfronteret dem med tilværelsens barske realiteter og med deres egen fejhed og svigt, så det ikke var til at bortforklare. De var ingen helte, da det kom til stykket. De fornægtede og forrødte og svigtede den mand, som de næsten havde hævet til himlen. Men netop sådan blev de hans vidner, vidner om en sandhed som de ikke ejede eller kontrollerede, vidner om en kærlighed på trods.

De kunne virkelig fortælle personligt og sandfærdigt om det at være helt nede på bunden af den sorteste fortvivlelse, og om at blive løftet op af Guds tilgivende kærlighed.

De kunne fortælle om hvordan de i løbet af de 40 dage fra påske til Kristi Himmelfart havde opdaget, at korset var mere end et henrettelsesinstrument, at det var det nye livstræ, at herfra spirede en kærlighed og en tilgivelse, som genåbnede verden for dem, som skabte nyt rum omkring

dem, som hævdede himlen, så de igen kunne glæde sig over livet og dele glæden med hinanden.

Vi skal hæfte os ved ordet vidner.

Det var det, Jesus udnævnte disciplene til at være, og det er hvad vi stadig i dag skal være for hinanden.

At være vidne er at fortælle om noget end os selv og vores eget, at være vidner er at give sit bidrag til en historie, som er meget større end hvad vi kan overskue.

Jesus vil ikke, at vi skal gå ud og prøve at skabe vores egen lille himmel over vores private jord, vi skal ikke prøve at etablere vores eget paradys. For det kan vi ikke. Hver gang vi forsøger på det, går det for alvor galt. For så er der altid først lige nogle mennesker, der efter vores mening står i vejen for projektet, nogle der ikke hører med, nogle der beklageligvis må sorteres fra, inden paradiset kan blive rigtig paradisisk.

Jesus vil have os ind på en anden vej. Han vil have os til at være vidner, til at fortælle hans historie videre, til at lade historien om ham genåbne den brogede verden, så vi får øje på de glimt af paradys ethvert menneskeliv rummer.

Som Jesu vidner må vi aldrig blive trætte af at fortælle, at Guds himmel hvælver sig over os, at Jesus har vist os, at den himmel er fuld af opmærksomhed og kærlighed, at Gud ser

muligheder også der hvor det for os at se er helt umuligt, at Gud spænder et håb ud over vores tilværelse også i den dybeste håbløshed.

Jesu historier og historien om ham, om hans liv og død, om korsfæstelse, opstandelse og himmelfart fortæller os om en ny himmel, en himmel der vil bestå, også når det her liv er slut, når jorden er slidt op og atmosfæren fordampet. Det er Guds kærligheds himmel, der nu og i al evighed hvælver sig over verden og hvert eneste menneske.

At se sit liv her på jorden som et liv under den himmel kalder Jesus omvendelse. Han vender vores opmærksomhed 180 grader rundt, så vi i stedet for at stirre os blinde på os selv og vores personlige bekymringer og planer og ambitioner, vores egne sejre og nederlag, får øje på hinanden som medmennesker, og på den verden, der ligger lige her uden for vinduerne under Guds strålende blå forårshimmel, og som kalder på vores opmærksomhed og omsorg.

Den historie kan vi nu igen dele med hinanden ved gudstjenester i Domkirken her og i alle landets kirker. Historien om Guds genåbning af verden kan vi sammen glæde os over i Guds genåbnede kirker.

Glædelig Kristi Himmelfart. Amen.